

[Pinstrup.]
 kan han ofte hjælpe ham: Det er der mangfoldige Eksempler paa, og efter det skal saa denne ueksaminerede Læge, denne „kloge Mand eller Kvinde“, i Fængsel, naar han har hjulpet sine Medmennesker — det er jo ganske taabeligt. Den eksaminerede, som muligvis har forkludret vedkommendes Tilfælde, gaar fri, men han, der har kureret Sygdommen, skal i Fængsel. Dette oprører Befolkningen, og det med Rette. Laa der ikke saadant bagved, ja, saa kan vi være forvissede om, at Bønder ikke i Tusindvis, som i Hanherrederne, var samledes for at tage imod Bratbjergmanden, da han kom ud af Fængsel, og give ham Guldur og nogle Tusind Kroner ved hans Løsladelse. Det var de alt for ædruelige og nøgterne til at gøre, hvis de ikke havde Skyld til ham for mange Tjenester, han har gjort dem eller deres Familie. Jeg finder det godt og rigtigt, at Befolkningen, som her, bestemt, men roligt og fredeligt, reagerer overfor uretfærdige og forældede frihedsfjendske Love. Jeg tvivler ikke om, at det vil de gøre andre Steder ogsaa, hvor Lægen melder de Folk, som har gjort Befolkningen Tjenester og kureret dem i mange Tilfælde. Det var vistnok for et Par Aar siden, jeg under Behandlingen af Straffeloven kom til at tale om det samme Emne. Da var nemlig Kvaksalveri paa Straffeloven under Justitsministeriet, nu er der imidlertid sket det, at det er flyttet over under Sundhedsministeren, som er Læge, og for mit Vedkommende frygter jeg for, at det ikke har været nogen for Sagen tjenlig Forandring. Jeg fik i Anledning af, at jeg havde fremdraget Forholdet, mange Breve ogsaa fra intelligente Folk rundt omkring, der takkede mig, fordi jeg havde fremdraget dette Forhold. Og disse Breve, hvad fortalte de? De fortalte først vedkommendes egen eller deres Slægts Historie, om deres Livs Skæbne, deres Livs Lidelser, og næsten alle dette: Først har de søgt Læge og Hospital o. s. v. uden at være blevet hjulpet — indtil de kom til en ueksamineret Læge, hvor de fik Hjælp. Det oprører mig derfor, at man vil hindre disse ueksaminerede Læger i at gøre deres Gerning.

Og nu Bratbjergmanden! Jeg har adskillige Breve vedrørende ham fra en Sogneraadformand, vistnok ogsaa Amdsraadsmedlem, som havde en nær Slægtning, en Kvinde, der havde faaet sin Fod spoleret i en Hestegang og var kommet paa Hospitalet eller Sygehuset. Efter at de havde kludret med hende der i lang Tid, endte det med, at Lægen sagde: Ja, Benet maa sættes af.

Men det vilde hendes Fader ikke; han gik med hende til den kloge Mand, den ueksaminerede Læge — jeg skal ikke nævne, hvem det var, det har han for Resten heller ikke skrevet. Men jeg ved godt, at det er Bratbjergmanden. Han kurerede hendes Ben, som Lægen vilde have sat af; han kurerede hende, saa at hun den Dag i Dag er gangfør og sund.

Lad os saa tage saadant noget som Ledegigt, det kan Lægerne i al Almindelighed ikke gøre noget ved. Nu laver man jo en Forening, men om det kan hjælpe, ved jeg ikke. Men at Lægerne ikke kan kurere Ledegigt, ved jeg fra Samtaler med kendte Mænd og har positive Beviser derfor i Breve med vederhæftige Mænds Navn under, Mænd, som forgæves for Ledegigt har prøvet Læger og Hospitaler, dyre Kuranstalter o. s. v., endogsaa i Udlandet. I et Tilfælde fik den vedkommende syge anvist en „klog Mand“ herinde i København; han kurerede ham fuldstændigt, saa han efter kort Tids Forløb kunde arbejde i sin Bedrift, tage Roer op f. Eks. Han havde i 20 Aar lidt, været uhyre plaget af Ledegigt. — Der er ingen, der kan sige, at det er Løgn, naar Manden har opsøgt mig, fortalt mig det og med sit Navns Underskrift bekræftet det. Og der er naturligvis flere andre, der har hørt det. Men denne „kloge Mand“ har ingen Eksamen, han kan rammes med Fængsel til Løn for de Tjenester, kan han gøre Menneskeheden. Jeg tror nok, at han ogsaa anvender Suggestion, men hvad Pokker gør det, naar Patienten kommer sig? Det er dog det, det kommer an paa. Han har tilbudt Lægerne at lære dem sin Metode, de har ikke villet tage imod dette Tilbud. Og hvorfor? Det ved jeg ikke. De er vel for lærde eller for fine til at lære noget af en ueksamineret Læge. Jeg ved, at der er mange Mennesker, ja, der sidder mange her i dette Ting, der ud fra egne eller Families Oplevelser mangfoldigt vilde kunne supplere mine Udtalelser og bekræfte Rigtigheden af dem med overbevisende Styrke. De vil maaske ikke staa frem og gøre det; men jeg ved, de kunde gøre det.

Man har ogsaa Eksempler paa, at selv Læger har maattet ty til de ueksaminerede Læger for at opnaa Helbredelse enten af dem selv eller af deres Familie, mest det sidste. Jeg skal saaledes nævne en anset Læge i Aalborg. Han havde to Børn; der led af Engelsk Syge, som han ikke kunde kurere. Han tog ud til den kloge Kone i Vejgaard med Børnene, og de blev kurerede. Men denne Læge var en Personlighed;